

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudce JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudce Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.J.**, narozen ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2017 č. j. DSH/14714/16**,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2017 č. j. DSH/14714/16 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (*dále též „správní orgán I. stupně“*) ze dne 3. 10. 2016 č. j. MMP/235305/16 (*dále též „prvostupňové rozhodnutí“*), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za použití ust. § 125c odst. 4

písm. e) citovaného zákona pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba

Žalobce v první řadě namítal, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jak dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (dále jen „automat“). Správní orgán neuvedl, co tímto pojmem rozumí, neuvedl, jakými vlastnostmi se vyznačuje použitý rychloměr - a neprovedl srovnání, zda vlastnosti použitého rychloměru odpovídají vlastnostem automatu. Tato otázka je přitom zásadní, neboť dle citovaného ustanovení se jedná o jednu z podmínek odpovědnosti provozovatele za předmětný správní delikt. Z tohoto důvodu je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce též namítá, že nebylo prokázáno, a správní orgány se nijak nezabývaly tím, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s § 79a silničního zákona, tj. zejména, zda bylo provedeno v součinnosti s PČR a na PČR určeném úseku. Pro absenci dokazování je nutné postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, a tedy předpokládat, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s citovaným ustanovením, protože je výstup z měření procesně nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu.

Žalobce dále namítal, že se správní orgány nezabývaly podmínkou uvedenou v ust. § 79a zákona o silničním provozu, tj. zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Z tohoto důvodu je rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je i nezákonné pro rozpor s ust. § 3 správního řádu, neboť nebylo prokázáno splnění zákonných podmínek pro měření rychlosti.

Žalobci není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že snímky obsažené v Protokolu o měření průměrné rychlosti pocházejí z ulice Plská v Plzni, když ze snímků nejsou žádné charakteristiky místa, kde byly pořízeny, patrné. V těchto snímcích je sice uveden údaj „*Plzeň, Plská, směr z centra*“, tento údaj však do snímku není zadáván rychloměrem, ale jeho obsluhou, a tedy mu nesvědčí ověření, a jedná se tak o údaj povahy úředního záznamu, a proto není schopen tuto rozhodnou skutečnost – totiž kde k pořízení snímků došlo – prokázat.

Žalobce dále namítá, že správní orgán upřesnil předmět řízení, když místo spáchání údajných správních deliktů specifikoval ve výroku rozhodnutí prvního stupně nikoli jako úsek mezi křižovatkami ulic Studentská a Okounová, jak tomu činil do vydání rozhodnutí, ale jako úsek mezi křižovatkami ulic Studentská a Pode Dvory, aniž žalobce o upřesnění předmětu řízení vyrozuměl a umožnil se mu k němu vyjádřit. Tím došlo k porušení práv žalobce, neboť jako účastník řízení má právo vědět, co přesně je předmětem řízení. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, ze kterého vyplývá, že správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit. Tato vada přitom není pouze formální. Žalobce totiž na základě dalšího údaje, a to údaje o délce měřeného úseku (530,2 m) měl za to, že správní orgán vydá rozhodnutí, kterým řízení o správních deliktech zastaví,

neboť po ohledání původního úseku, ve kterém mělo dojít ke správním deliktům (tj. mezi křižovatkami Studentská a Okounová) pomocí aplikace dostupné na www.maps.google.com zjistil, že tento úsek měří pouze 510 metrů. Bylo tedy zřejmé, že buď se správní delikt nestal v místě, které bylo jako místo spáchání označeno v řízení, nebo je měřený úsek kratší, než jak se podává z ověřovacího listu. Byl zde tedy zřejmý rozpor mezi délkou úseku, kde mělo ke správním deliktům dojít, a délkou měřeného úseku. Tento rozpor přitom byl zásadní, a to s ohledem na to, že použitý rychloměr funguje na principu úsekového rychloměru.

Žalobce dále namítá, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ačkoliv disponoval sdělením provozovatele vozidla, že vozidlo řídil pan D.P., nar. ..., trvale bytem ..., prověřování tohoto oznámení bylo z jeho strany formální až automatizované, bez zjevného zájmu o zjištění skutečného pachatele údajného přestupku. Žalobce dále namítá, že pokud správní orgán zjistil, že panu P. nelze na žalobcem uvedenou adresu doručovat, měl o tom žalobce informovat, a umožnit mu sdělit správnímu orgánu alternativní kontakt na tuto osobu. Pokud totiž žalobce označil tuto osobu za řidiče jeho vozidla, avšak neuvedl „funkční“ kontakt, bylo jeho podání vadné, neboť zcela zásadní náležitostí sdělení osoby řidiče provozovatelem vozidla je právě adresa pro doručování – neboť jinak může správní orgán jen stěží prověřit, zda označená osoba skutečně přestupek spáchala. Rovněž lze uvést, že správní orgán měl ustanovit opatrovníka pro doručování, případně doručovat veřejnou vyhláškou, což jsou dvě alternativy, které správní řád stanoví v případě, že určité osobě nelze doručovat. K tomu žalobce poukázal na rozpor v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je uvedeno, že panu P. se podařilo doručit fikcí a následně je zde uvedeno, že byl na adrese neznámý. Žalobce dále uvedl, že správní orgán pochybil, když se nepokusil zjistit pachatele přestupku pomocí městského kamerového systému obce Plzeň, který zahrnuje již 95 kamer, z toho 5 jich je na ulici Plaská, kde mělo dojít ke správnímu deliktu. Dle názoru žalobce by bylo na místě, aby v případě, že obec disponuje takto hustou sítí kamer, byly v rámci činění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona přezkoumány též kamerové záznamy a byl učiněn pokus o to zrekonstruovat cestu pachatele přestupku a zjistit, zda jej některá kamera nezachytila takovým způsobem, že jej lze ztotožnit, ať už ve vozidle, nebo po zastavení vozidla a vystoupení z něj. Ostatně právě zjištění totožnosti pachatelů různých protiprávních činů v případě, že chybí očití svědci, je údajným účelem, za jakým jsou městské kamerové systémy v poslední době hromadně instalovány. Žalobce dále namítal, že správní orgány nevyložily neurčitý pojem „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ a rovněž neodůvodnily, proč mají správní orgány za to, že v daném případě nezbytné kroky učiněny byly.

Žalobce namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích

(ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015 č. j. 15 A 14/2015-35, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015 č. j. 30 A 56/2014-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015-30.

Žalobce závěrem namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření ze dne 10. 5. 2017 se žalovaný vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce. K námitce, že nebylo zjišťováno, zda k měření byl použit automatizovaný technický prostředek, žalovaný uvedl, že v daném případě bylo měřeno úsekovým měřičem, což je zřejmé mj. z ověřovacího listu, z něhož je patrné, že ověření je vázáno na jedno konkrétní místo, a to na ul. Plaskou v Plzni, dále je stanoven minimální úsek měření a je zde uvedeno, že rychloměr byl zkoušen podle metrologického předpisu „Metodický postup při ověřování úsekových rychloměrů“. Skutečnost, že se jedná o automatizovaných technický prostředek užívaný bez obsluhy, vyplývá i z protokolu o měření rychlostí, kde je uvedeno, že se jedná o průměrnou rychlost a výslovně pak i z oznámení Městské policie Plzeň. Je přitom skutečností obecně známou, že úsekové měřiče z povahy věci pracují bezobslužně a automaticky, neboť neumožňují obsluhu na místě ani zastavování vozidel. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62A 7/2015-36. Žalovaný nemá důvod pochybovat o místě měření rychlosti, tedy, že k měření rychlosti došlo v Plzni, na vozovce silnice Plaské,

mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Pode Dvory, jak se snaží zpochybnit žalobce. Výstup z měření byl pořízen Městskou policií Plzeň v rámci výkonu pravomoci svěřené jí zákonem, a proto není důvodu o autenticitě předmětných záznamů pochybovat. Stejně tak není důvodu pochybovat o umístění měřiče, neboť se jedná o stacionární úsekový měřič, kterým, jak obecně známo nelze manipulovat jako s měřičem mobilním, přičemž jeho umístění je řádně popsáno v oznámení přestupku. Navíc v daném případě žalovaný považuje ve spisu založené fotografie pořízené v místě přestupku za jednoznačně prokazující, že snímky byly pořízeny v Plzni, Plaské ulici, ve směru z centra, jak je na nich uvedeno.

Dále žalobce namítá změnu předmětu řízení, aniž by žalobce o ní byl vyrozuměn a bylo mu umožněno se k tomuto vyjádřit. I tuto námitku považuje žalovaný za zcela nedůvodnou, když sdělení Městské policie Plzeň, k úsekovému měření rychlosti, č. j. MMP/181883/16, které vymezuje přesné místo měření, bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 27. 7. 2016, přičemž žalobci bylo písemností ze dne 29. 7. 2016 oznámeno pokračování řízení o správním deliktu a současně byl vyrozuměn, že dne 26. 8. 2016 od 08:00 hodin bude ve věci prováděno dokazování listinami. Tyto listiny byly v písemnosti přesně vyjmenovány, přičemž se v jejich výčtu objevuje i výše uvedené sdělení Městské policie Plzeň. Pokud by se ke správnímu orgánu žalobce dostavil, byl by s důkazy seznámen, mohl by se k nim vyjádřit, jakož i seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a uvést ve věci svoje stanovisko. Žalobce se však ke správnímu orgánu nedostavil a k věci zaujal lhostejný přístup, tudíž se nyní nemůže dovolávat údajného porušení svých práv.

K námitce žalobce, že nebyly provedeny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se otázkou vedení řízení o správním deliktu velmi podrobně zabývá a uvádí všechny skutečnosti, které jej vedly k závěru, že je jmenovaný osobou, která je z pohledu správního orgánu nekontaktní a proč bylo na místě odložit podezření ze spáchání přestupku a zahájit vlastní řízení o správním deliktu. Nebylo na místě postupovat v žalobě předestřenými způsoby a vyvozovat žalobce o tom, že panu P. se nedaří doručovat, či doručovat veřejnou vyhláškou nebo jmenovanému ustanovovat opatrovníka, či dokonce prověřovat kamerový systém města. Žalobce k tomu odkázal na argumentaci obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013 č. j. 51 A 23/2013 – 21 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014 č. j. 3 As 7/2014 – 21.

K žalobní námitce údajného porušení zásady bezprostřednosti tím, že nebylo konáno ve věci ústní jednání, žalovaný uvedl, že konání ústního jednání správní řád nevylučuje, jeho konání je však fakultativní s tím, že správní orgán ústní jednání může nařídít dle své úvahy. V případech, kdy konání ústního jednání není stanoveno zákonem, je konáno za splnění podmínky nezbytnosti, tedy pouze v těch případech, pokud je to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Taková situace v případě žalobce nenastala, neboť jednání neznámého řidiče bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec těchto podkladů, které byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení. Dokazování ve věci bylo provedeno mimo ústní jednání a žalobce dostal možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Tento postup považuje žalovaný za zcela souladný se zákonem.

K žalobcem namítané neústavnosti právní úpravy institutu správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 73/2016 ze dne 16. 6. 2016, přičemž neshledal vážný důvod pochybovat o ústavnosti předmětné právní úpravy.

Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Dle ust. § 123b odst. 1 platí, že: „*Řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*“

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Jako nedůvodnou soud odmítl námitku žalobce, že „*z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, správní orgán neuvedl, co tímto pojmem rozumí, neuvedl, jakými vlastnostmi se vyznačuje použitý rychloměr*“. Povaha použitého rychloměru je v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jednoznačně vymezena, když správní orgán předně uvádí, že k naměření rychlosti došlo za použití rychloměru SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0015, přičemž odkazuje na Ověřovací list č. 8012-OL-70372-14 k danému rychloměru (který podrobně

specifikuje vlastnosti daného měřidla) a na fotodokumentaci deliktu, listiny, které jsou součástí správního spisu. Z ověřovacího listu je patrné, že rychloměr SYDO Traffic Velocity je rychloměrem úsekovým a zároveň z pořízené fotodokumentace vyplývá, že měřidlo je umístěno ve výšce stacionárním pevně nainstalovaným technickým prostředkem, přičemž podle názoru soudu je z těchto skutkových zjištění zcela jednoznačně zjevné, že se jedná o "automatizované" měřidlo, tj. měřidlo které není při měření rychlosti obsluhováno policisty - tento závěr ostatně vyplývá i z oznámení Městské policie o spáchání přestupku.

Závěr žalobce o tom, že „*nebylo prokázáno, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s § 79a silničního zákona*“ rovněž neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu, neboť z listiny označené jako sdělení k úsekovému měření rychlosti, která je součástí správního spisu na č. l. 47 vyplývá, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s požadavky žalobcem zmiňovaného ustanovení zákona o silničním provozu.

Soud rovněž konstatuje, že skutek byl řádně zdokumentován, když z přiložené fotodokumentace jednoznačně vyplývají všechny okolnosti nutné pro učinění závěru o tom, že řidič vozidla žalobce jednal protiprávně - místo spáchání, délka měřeného úseku, čas průjezdu, průměrná rychlost vozidla a maximální povolená rychlost. Všechny žalobcem vznesené pochybnosti jsou zcela hypotetického charakteru, žalobce nebyl s to soudu předestřít takovou skutkovou tvrzení, která by jakkoliv relevantně zpochybňovala výše uvedené podklady pro rozhodnutí. Soud rovněž uvádí, že nemá důvod pochybovat o místě měření rychlosti, jak se snaží žalobce zpochybňovat. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že měření rychlosti vozidla bylo pořízeno Městskou policií Plzeň v rámci zákonem svěřené pravomoci a není tak důvod pochybovat o autenticitě pořízených záznamů. Soud k tomu rovněž dodává, že žalobce žádným způsobem nevyvrací správní orgánem zjištěnou skutečnost, že se předmětný přestupek na specifikovaném místě stal, pouze se snaží hledat nedostatky na listinách založených ve správním spisu. Soud žádné takové nedostatky však neshledal.

K námitce žalobce, že správní orgán upřesnil předmět řízení, aniž by o tom žalobce vyrozuměl, soud uvádí následující. Skutečnost, že v příkazu, jímž bylo zahájeno řízení o správním deliktu žalobce, bylo místo spáchání skutku vymezeno tak, že k nim došlo „*na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Okounová*“ zatímco v prvoinstančním rozhodnutí „*na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Pode Dvory*“, nebyla v žádném případě způsobila zkrátit žalobce na jeho právech, když tímto upřesněním místa spáchání skutků nedošlo ke změně předmětu řízení (oba skutky spočívaly v porušení maximální povolené rychlosti na ulici Plaská v Plzni, přičemž okolnost mezi jakými konkrétními křižovatkami k jednání došlo, není z hlediska totožnosti skutků, pro které bylo zahájeno řízení, rozhodná, když jednání i následek zůstaly beze změny - z daného hlediska je rozhodné, že se skutky staly na 530,2 m dlouhém úseku ulice Plaská, na němž je maximální povolená rychlost 50 km/h, jak jasně vyplývá z podkladů pro rozhodnutí). Zároveň platí, že k upřesnění konkrétního úseku výše uvedené ulice došlo na základě listiny označené jako sdělení k úsekovému měření rychlosti, která je součástí správního spisu na č. l. 47, přičemž žalobce se k této listině mohl vyjádřit v rámci provedení důkazů mimo ústní jednání, o němž byl řádně vyrozuměn dne 1. 7. 2016 (vyrozumění obsahovalo i konkrétní seznam listin, které budou provedeny k důkazu) a následně mu tato příležitost byla poskytnuta opětovně, když ho

prvoinstanční orgán poučil dne 29. 7. 2016 v oznámení o pokračování správního řízení a rovněž ve vyznění ze dne 26. 8. 2016 v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce však ničeho k věci neuvedl.

Soud nad rámec shora uvedeného dodává, že ani sám žalobce ve svých tvrzeních nijak neuvádí, v čemž konkrétně se ho mělo upřesnění místa spáchání skutku v průběhu řízení dotknout, vyjma argumentu, že „*nastala však třetí situace, pro žalobce nepředpokládatelná, kdy správní orgán sice rozpor vyjasnil, avšak až v rozhodnutí prvního stupně, pročez žalobce nemohl toto upřesnění předmětu řízení reflektovat ve svých námitkách v prvním stupni.*“ Jestliže žalobce spatřuje dotčení pouze v tom, že „*nemohl toto upřesnění předmětu řízení reflektovat ve svých námitkách v prvním stupni.*“ pak k tomu soud znovu opakuje, že žalobce měl před vydáním prvoinstančního rozhodnutí možnost se seznámit s poklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, zejména však své námitky vůči upřesnění neuvedl ani v odvolacím řízení, ani v řízení před soudem (zde se omezil toliko na zcela obecnou proklamaci), což svědčí o zjevné účelovosti jeho postupu.

Soud neshledává důvodnou ani námitku týkající se nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.* Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015-46 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) v bodech 16 až 18 uvedl, že „*podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby*

zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28.8.2014, č.j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu **označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat**, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (pozn. zvýrazněno zdejším soudem).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někomu jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. (...) Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je

chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva.“

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu. Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

V případě žalobce Městská policie Plzeň oznámením ze dne 31. 10. 2015 oznámila prvoinstančnímu orgánu podezření z přestupku proti bezpečnosti a plynulost provozu podle zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona; přestupek spočíval v tom, že dne 30. 10. 2015 v 21:28:54 hod. na pozemní komunikaci v obci Plzeň, ulice Plaská směr z centra, byla automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0015 řidiči vozidla RZ: ... v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h naměřena rychlost jízdy 74 km/h, po odečtení 3 km/h tolerance měřícího zařízení rychlost 71 km/h; k oznámením byla připojena fotodokumentace z místa přestupku zachycující shora uvedené vozidlo a záznam o měření.

Prvoinstanční orgán výzvou ze dne 3. 11. 2015 k uhrazení určené částky, doručenou žalobci dne 6. 11. 2015 v souladu s § 125h zákona o silničním provozu vyzval žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla k zaplacení stanovené peněžitě částky, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byl žalobce rovněž poučen ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení. Žalobce v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 18. 11. 2015 uvedl, že řidičem vozidla je D.P., trvale bytem ... K výzvě správního orgánu následně žalobce doplnil datum narození pana D.P. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že prvoinstanční orgán se uvedené osobě neúspěšně pokoušel doručit předvolání k podání vysvětlení, přičemž toto předvolání bylo ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu doručeno fikcí dne 18. 1. 2016, jelikož si písemnost uloženou u provozovatele poštovních služeb ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, pan P. nevyzvedl. Jelikož nebyla písemnost v určené lhůtě vyzvednuta, byla provozovatelem poštovních služeb vrácena správnímu orgánu I. stupně dne 19. 1. 2016, neboť písemnost nebylo možné vhodit do schránky a adresát byl na uvedené adrese neznámý. K tomu soud uvádí, že nesouhlasí s námitkou žalobce, že si správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí v části popisující doručení předmětné písemnosti protičeří. Skutečnost, že písemnost byla

panu P. doručena ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu fikcí není v žádném případě v rozporu s následným tvrzením, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Písemnost je totiž fikcí dle citovaného ustanovení doručena, aniž by musela být vhozena do poštovní schránky adresáta. Jelikož nebyl adresát na dané adrese zjištěn a ani se zde nenacházela poštovní schránka pro vhození listiny, byla listina (již jako doručená) vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně. Součástí správního spisu jsou i kopie nedoručených zásilek těmto osobám v jiných věcech projednávaných správním orgánem. Následně prvoinstanční orgán záznamem o odložení věci, věc podezření z přestupku odložil podle 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Soud ve shora nastíněném postupu správního orgánu I. stupně neshledává žádnou vadu. Rovněž z rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá, jaké kroky ke zjištění pachatele přestupku učinily, a proto soud neshledává vadu ani v samotných rozhodnutích. Pokud se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo prostřednictvím žalobcem sdělené adresy označeného řidiče kontaktovat, nebylo jeho povinností činit žádné další kroky směřující k určení totožnosti přestupce. Žalobce správním orgánům nepředestřel žádná skutková tvrzení, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstanční orgán navíc nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku (přestupek byl zjištěn prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, žádný svědek přestupkového jednání zde nebyl). Za takové situace nebylo povinností prvoinstančního orgánu činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstančním orgánem učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Žalobce namítal, že správní orgán neprovedl ústní jednání. Tuto námitku neshledává zdejší soud rovněž důvodnou. Při posouzení důvodnosti této námitky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v ust. § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož se *„jednotlivé úkony v řízení činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.“* Dále je pak nutno vycházet z ust. § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno, že: *„Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.“* V daném správním řízení prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, u kterého není zákonem stanovená povinnost vést ústní jednání. Ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu ust. § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp.

nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen mimo jiné ve vyrozumění ze dne 26. 8. 2016. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015-30).

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V této souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož „*o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*“. Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol*.“ Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání v oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu ze dne 1. 7. 2016 a 29. 7. 2016. Žalobce se k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 27. 7. 2016 a dále protokol ze dne 26. 8. 2016. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 26. 8. 2016 poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobce o jejím porušení.

Nedůvodné je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu*. Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují*. Podle čl. 38 odst. 2 LZPS *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům*. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v Listině základních práv a svobod je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem.

Nedůvodná je rovněž námitka protiústavnosti § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle čl. 95 Ústavy České republiky *soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou (odstavec 1). Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu (odstavec 2)*.

Soud neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobce, ve které namítal protiústavnost institutu správního deliktu provozovatele vozidla. K namítané protiústavnosti se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016 č. j. 6 As 73/2016-40. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že: „...*nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytykatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přeneseně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho „špatné parkování“ [neoprávněné stání vozidla – § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (nullum crimen sine culpa; nepřímě to plyne i ze zásady presumpce neviny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho neviny – navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt – dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze*

dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy *O'Halloran a Francis proti Spojenému Království* ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).“ Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí v návaznosti na shora zmíněné rovněž uvedl, že pokud vezmeme v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání, za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit, a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4], a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), není ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí. Krajský soud v Plzni se s výše uvedenými názory Nejvyššího správního soudu v otázce ústavnosti zákonné úpravy odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla plně ztotožňuje, a proto pokládá námitku žalobce za nedůvodnou.

Žalobu soud shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 27. dubna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.